

pri prihodnjih volitvah videli sad naših laži. A vi pa jih že zdaj vidite, kako daleč se pride z lažmi; torej se ljudje že zdaj lahko prepričajo, katera stranka je bolj smradljiva, in da nam ne boste odgovarjali, saj nam tudi do zdaj niste, ker se sploh resnici ugovarjati ne da. Ker dopisujete kot božji ptički sami laži, obendujemo le „Slov. Gospodarja“, da še sploh vašo smradljivo gnulobo sprejema, ktera se vsakomur stadi, sploh pa iz vaših dopisov svet spoznava, da smo v izobrazbi pred vami in da vas vsak šusterpub v tem oziru daleč nadkriluje. „Von einem Ochsen kann man halt nichts besseres verlangen, als wie ein Stück Rindfleisch.“

Kondomenti.

Sv. Duh-Loče. Pod velikansko udeležbo ljudstva se je dne 26. p. m. gospoda Ed. Hafenrichter, posestnika fabrike stolov v Zbelovi, od bolnišnice v Konjicah, kjer je bil iskal pomoč od svojega trpljenja, na pokopališče sv. Ane k zadnjemu počitku spremilo. Našo vrlo gasilno društvo udeležilo se je pogreba v polnem številu pod komando g. hauptmana Petra Fleck. Ob odprtem grobu imel je č. g. arhidiacon ganljivi nagovor. Hvalil je plemenite lastnosti pokojnikovega značaja, njegovo dobrotnost in očetovsko skrb za njegove delavce. Glasno ihtenje polnoštevilno došlega delavstva je bilo dokaz, da jim je govornik iz duše govoril. Konjiški pevci zapeli so v srce segajočo žalostinko. Globoko ganjeni zapustili so udeleženci pogreba mesto miru. . . Vse drugače pa se je izvršil neki pogreb, ki smo ga vidli tukaj v Ločah. Bilo je ob 7. uri zutraj. Hitrih korakov prinese se malo, belo trugo k cerkvi in se jo postavi pred vratni na tla. V trugi leži triletna mrtva hčerka neke vboje kočarice. Nesrečna mati joka glasno; a pričakujoči župnik Kozelj jo še zaradi njene zamude pošteno okrega. Kajti ta žegnani gospod ima pač mnogo opravila, pa ne s skrbjo z dušami. Iz bližnjega vrta se prinese malo zemlje in se jo čez trugo potrosi. V dveh minutah je vsa ceremonija končana. Noben spremljevalec na blizo ležeče pokopališče, nobeno blagoslovljenje groba, nobenih molitev, nobenega zvonjenja! Krščanska ljubezen, kje si, kje si? . . . Ja, ja, vse gre narobe, odkar nočejo vboji kmetje, ki sami nič nimajo, mežnarju poleg njegovega lepega dohodka še fiksno plačo dati, da bi mežnar potem še več dragega vina popil. . . Tudi uro mežnar ne navija več. Res čudne razmere! — Dne 17. avgusta na predvečer rojstnega dneva našega ljubljenege sivolasega cesarja priredilo je našo gasilno društvo slavnost, ki je vsled izredno mnogoštevilnega obiska od blizo in daleč dokazala, kako priljubljeno je naše vrlo gasilno društvo. Veselo je svirala šmarska godba, lepe deklice pa so prodajale rože v prid gasilnemu društvu. Ko je nastopila noč, zbrali so se mladi in stari k bakljadi, ki je korakala skozi vso vas; na čelu so šli godba in lampijone noseči gasilci. Vse hiše so bile razsvetljene, edino farovž ne! Župnik Kozelj se je bil popoldne odpeljal. To lepo patriotično slavnost se je seveda v „Gospodarju“ obljavljalo in v blato vlačilo. Ko bi se bilo praznovalo rojstni dan srbskega kralja Petra, gotovo bi nas bil „Gospodar“ v deveta nebesa dvigal. . . No, mi ostanemo, kar smo: Štajerci in Avstrijci! Domačini.

Račje (Požar.) Dne 23. avgusta ob 7. uri zjutraj začelo je goret pri posestniku J. Lašič. Ogenj se je tako hitro razširil, da je ob enem tudi pri Koderč, Botheju, F. Weis in Möschl gorelo. Zahvaliti se moramo Rački pož. bramb, katera je z 2 brizgalnima prišla, potem gasilcem iz Brezule, Hotinjevsi in Framu. Sila in nevarnost je bila velika; pri Möschlu je že kolarna gorela in so jo z velikimi močmi oteli. Hvala vsem, kateri so pomagali! Posebno hvalo še zaslužita Johann Schalamon in Franz Šetar, katera sta pozno do noči delala.

Sv. Lenart v slov. gor. Predragi „Štajerc“! Ko so v pretečenem tednu listi od vseh krajev in koncev prihajali in naznanjali radovednemu ljudstvu, kako je našega g. župnika cesarska pesem od nedolžnih nemških šolarjev razkakila in v največjo nevošljivost spravila, — bil si ti, naš spoštovani kmečki list, edini v resnici tiskani, ravno kakor se je godilo in zgodilo. Tvoj dopisnik je bil resnično in gotovo navzoč! Kvasil je dosti „Slov. gospodar“, pa

gotovo njegov dopisnik ni bil osebno navzoč; ljudje pravijo in so prepričani, da s tem laže. „Narodni list“ poroča in na drugo in dolgo obrača; tudi iz njega je videti, da ni bil dopisnik navzoč. Kako so radovedni farmani in sosede nesli tebe, dragi „Štajerc“, iz prodajalne, je bilo videti, kako zdaj grejo po žegnano kraljevo vodo. Prigodilo se pa je, da je bila ena stara ženica na trgu in je vprašala, kaj se je zgodilo, da ljudstvo drug drugemu pripoveduje in se smeji; se ji je pa povedalo; ona pa reče: če je g. župnika ta pošena cesarska v vsakem jeziku pevajoča stara pesem žalila, za to jim bode ljubi Bog plačnik! In resnično, kaj še se je tisti popoldan zgodilo? Imeli so g. župnik pri sodnji eno obravnavo in že je bil dan plačila; ni se jim iz nedolžnih grl po nemško pelo, — — — ampak od obtoženca se jim je pomemsko povedalo, da so oni. Hornmeister.

Prihova pri Konjicah. Če narediš eno uro k nogam potovanja iz Konjic proti Prihovi, bodeš obstal in sam sebi rekel: ah, to je prijeten kraj! In v resnici je Prihoška fara ena imenitnih konjiške dekanije. Samo da je ljudstvo klerikalno in le nekaj je junakov, kateri so nevstrahljivi naprednjaki. Kakor se vidi, se bodeš sčasoma, dragi „Štajerc“, tudi tam udomačil. Slišal sem, kako so se dve gospodinjici pričali zavoljo Tebe. Prva je rekla: „Ah Bog vari „Štajerca“ pri hiši imeti, tam je zmirom nesreča, svinje se nočejo rediti, krave nočejo bit breje, ja še kura ne more pišete zvaliti!“ — Druga pa pravi: „Oh, draga sosedka, kak se Ti motiš; glej, jaz in moj mož smo že veliko let na „Štajerca“ naročena. „Štajerc“ donša zmirom dosti podukov, kateri so v gospodarstvu zelo potrebni in jaz pa moj mož se teh naukov dobro poslužima in hvala Bogu imava precej sreče pri živini; če pa kakšnja nesreča pride, pa tega „Štajerc“ ni kriv! Draga prijateljica, če hočeš rejene in zdrave svinje imeti, moraš paziti na enakomerno hrano in zdaj v vročini svinjske kakor tudi govejske hleve dostikrat prezačit. Če nočejo krave breje bit, pa daj pleme izmenjati in če hočeš, da bo kura piščeta zvalila, moraš dobit petelina!“ — „Prisrčna Ti hvala za poduk in tukaj imaš denar in mi naroči „Štajerca“, kjer jaz ne vem, kako se piše“ . . . Draga prijateljica, kaj je še kaj novega? Ni kaj posebnega, kakor to, da sta se mačka in medved stela. — Ja, za božjo voljo, kak je pa bilo to? — Ja, mačkin mož je šel v Ameriko, da bi si nekaj premoženja zaslužil; ko je nekaj mescev preteklo, se je mački plesat zluštalo, povabila je svojega sosedo medveda, zajčeka in pica pa za „muzikanta“; ko je picek „polko“ zaigral, je plesala z zajčekom; ko je igral zajček, je plesala mačka z medvedom; ali medved je bil pri plesu malo neroden in je stopil mački na nogo; nato je mačka medveda okrepkala, medveda je pa jeza zgrabila in je mačko precej naklestil. Mačka je sicer že okrevala in medveda so dali na tri mesece v Celje v „Tancšolo“. In ko pride medved iz „Tancšole“ nazaj, se bode ples spet znova začel. Zdaj pa z Bogom, prijateljica, pa ne smeš nikomur povedati, kar sem Ti jaz rekla“ . . .

Novice.

Štrajk mežnarjev je izbruhnil v Gentu. Za zvonjenje so dobivali mežnarji doslej 5 frankov na mesec, a to jim je premalo. Zahtevali so 15 frankov, kar jim pa cerkvena oblast ni hotela dovoliti. Vsled tega so stopili v štrajk; zutraj in zvečer, opoldne in ob drugih časih ne čuješ zvonjenja. Mežnarji sedijo v krčmi, se pridružajo in jezijo in nočejo zvoniti. . .

Napad na vlak. V Galiciji so pri postaji Davodov roparji postavili železniški brzovlak ter ga hoteli oropati za pošiljate v vrednosti 400.000 kron. Potniki pa so roparski napad z orožjem odbili.

Čudno rojstvo. V Palermi porodila je kme-

tica Cezarina Facio mrtvega otroka, ki je imel 4 roke, 3 noge, 2 glavi, ali le eno truplo. Ena noga je imela 9 prstov, ostali dve pa po 6.

Velikanski gozdni požari so divjali na otoku Sardinija. Ves okraj od pristana Aranci do Terranuova Pausania bil je v ognju. Pogoreli so krasni gozdovi in v njih velike črede živine. Sodi se, da so ogenj nalašč zažgali.

Pogumni hribolazec. Italijanski alpinist Mario Piazzena splezal je na 7200 metrov visoki višek gore Nunkam v gorovju Himalaja. Na tako visoko goro še ni prišel noben človek. Piazzena in njegovi spremljevalci so skozi 6 noči v visokosti 6500 metrov v neki votlini ostali; imeli so se mnogo proti snegu in mrazu boriti.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Prof. Franc Robič †.

Po daljši bolezni umrl je deželni odbornik profesor Franc Robič v 73. letu svoje starosti. Ni bil naš človek in hude politične boje smo imeli z njim; ali bil je mož, pred katerim mora tudi nasprotnik klobuk sneti! Brez pretiranja lahko rečemo, da se je vlegel z Robičem eden najznačajnejših in najplivnejših slovenskih voditeljev na Štajerskem v grob.

Robiča prištevajo slovenski klerikalci zdaj nakrat k sebi in k svojim somišljeniki. To je neresnica, ki jo mečejo blagemu možu v grob. Nikdar ni bil Robič klerikalec v navadnem, še manj v spodnje-štajerskem zmislu besede. Predno se je še ta fanatična in brezobzirna klerikalna stranka pod vodstvom dr. Korošca ustanovila, bil je Robič že za sloveasko ljudstvo delaven in je, to se mora priznati, s tihim delom, brez kričanja in ropotanja, mnogo uspehov dosegel. Ko so klerikalci z brezvestnim zlorabljanjem katoličanstva pridobili vso politično moč, skušali so tudi Robiča iz političnega pozorišča spraviti, kakor so bili spravili dr. Ploja. Ali to se jim ni posrečilo; vse Koroščeve intrige so bile zamani, niti lastni njegovi pristaši niso hoteli Robiča izbacniti. In tako so klerikalci Robiča raje v časti in javni funkciji pustili ter ga pričeli proglasiti za svojega. Ne vemo, zakaj se Robič ni branil sramotnega pisarjenja, da je — klerikalec. Bil ni klerikalec! Bil je mirno čuteč diplomat, ki je skušal na vse strani pravičen ostajati in svojemu narodu kolikor mogoče koristiti. Klerikalna stranka nima torej nobenega povoda, jokati za Robičem krokodilске solze. Zagrenila mu je preveč uric njegovega dela polnega življenja in čakala je pretežko na njegovo — dedščino. kajti mandat pokojnega Robiča v deželnem odboru dobi zdaj mož, ki je glede osebe, zmognosti, značaja, poštenosti in delavnosti ravno nasprotje Robičevu; — dr. Verstovšek je naslednik Robiča, koprive rastejo, kjer je doslej rodilo sadno drevje. . .

Ob grobu pokojnega Robiča, ki je kot človek, kot oče in mož, kot poslanec in deželni odbornik svojo dolžnost storil, ki je bil vedno delavec, nikdar pa ne hujskač, žalujemo tudi mi. In tudi mi, ki imamo glede štajerske politike druge nazore, ki smo se v življenju morali boriti proti Robiču, pravimo: Čast temu slovenskemu možu, mirna mu zemlja!

Pionirski škandal. * * * To se pravi nesramni škandal, ki so ga napravili ptujski „sokoli“ in njih bratci, ko so v surovi pijanosti napadli ter pretepavali c. in kr. vojaka, — povzročil je v Ptuj, pa tudi drugod, mnogo razburjenja. Ptujsko civilno prebivalstvo je jako zadovoljno, da stoji v dobrem, skoraj prijateljskem razmerju s pionirji. In zato obsoja vsakogar, ki hoče to razmerje kaliti. Pionirji sami so večidel tudi zadovoljni s svojo garnizijo. A tega si vendar ne morejo dopasti pastiti, da bi jih ta ali ona politično nahujskana druhal napadala. Cesarsko suknjo treba je tudi rešpektirati! Z eno besedo: razburjenost nad tem tolovajskim napadom je velika. . . Slovenski prvaki pa igrajo prav čudno vlogo. Delajo se nedolžne kakor novorojeno dete, — in človeku, ki te močnice ne pozna, se skoraj zdi, da je dotični pionir vsega kriv. . . Ej ti prvaški pogum! Ali res takoj izginiš, kadar slečejo tvoji nositelji rdečo garibaldinsko srajco? Uvedle so se razne stroge preiskave, ki

bodejo pač čisto resnico na dan spravile. Potem bodejo prvaki že molčali! Najsmesnejše je pač, da hočejo ti „sokolski“ junaki zdaj napadenega pionirja očriniti. Temu slovenskemu, v ptujski okolici rojenemu vojaku kradejo zdaj tako čast, kakor da bi bil naš pristaš. Vse mogoče slabe lastnosti mu pripisujejo. Ej, prvaki, to je pač vse eno! Ko bi bil ta pionir tudi roparski morilec, — v tem slučaju se mu je krivica godila. In pijana „sokolaška“ druhal se v hipu, ko je nad tem posameznikom svojo alkoholčno jezo strosila, gotovo ni vprašala, ali je ta pionir ideal človeka ali pa bogve kaj. In pijana druhal bi prav gotovo tudi najvzornjšega človeka napadla, ki bi ji prišel nasproti. . . . Odgovornost za svoje divjastvo ta klavrna gospóda seveda noče prevzeti! Kajti pijanost je minula in le maček je ostal. . . . Mi si dovolimo le eno vprašanje: Kaj bi „sokoli“ in njih prijatelji storili, ko bi jih bil srečal rečimo srbski vojak? Objemali in poljubovali bi ga od pete do glave, ležali bi pred njim na trebuhu in vpili bi mu „živijo“, da bi uglasil. . . . Avstrijskega vojaka pa so pobili na tla in ravnali z njim, kakor se ravna z divjo zverino! S tem je pač naša sodba o ptuj-skih „sokolih“ in njih prijateljih končana!

V Mahoričevi krčmi, pri srbskem Petru „se največ razburjajo nad „Štajercem.“ Seveda, seveda! „Štajerc“ seveda te čislane krčme ne spoštuje dovolj očitno. . . . Mati Mahoričeva se brčkone tudi kesa, da je pionirja na tako surovi način iz lokala nagnala. Kajti enkrat je bila ta krčma že pionirjem prepovedana; le na veliko prosjačenje in fentanje od strani Mahoriča se jim je zopet dovolila. In zdaj se pri Mahoriču brčkone zopet bojijo, da bi pionirji tja zopet ne smeli iti. Čudno! Po našem mnenju je popolnoma vse eno, ali prepove vojaška oblast pionirjem obisk Mahoričeve krčme ali ne. Kajti pionirji, ki držijo kaj na svojo čast, itak ne morejo več v gostilno zahajati, kjer se je enega njih tovarišev vun vrglo!

Učitelj Šerona, sin nemškega mežnarja, bi si najraje vso svojo kozjo brado spulil, tako se jezi nad „Štajercem.“ Ravno sedaj, ko se Šerona Vincencij na vse strani trudi, da bi kje nadučiteljsko mesto dobil, pride v ta nečuvani škandal. Ja, ja, smola! Šerona je pač mislil, da sme ponoči vsako lumparijo izvršiti. Čez dan niti svojih šolskih pobičev ne sme pretepavati, ponoči pa hoče pionirje klofutati! Ti zgaga ti! No, gospodine Vincencij ali Vinko ali kako se že imenujete, Vaše postopanje res ni priporočljivo za bodočega nadučitelja! Ponočni pretepi in pedagogika nimajo ničesar skupnega. Vi, Šerona, bolje bi bilo za Vas, ako bi namesto zadnjega dogodka doživeli, da bi Vas lastni oče, nemški mežnar Scherona, po skrajnem koncu hrbta pretepel, makari s tistim štrikom, s katerim je zvonil. . . . Manj pijače, manj politikanja, manj pretepaških lastnosti in več resnosti za učiteljski stan!

Železniški uradnik Haladea v Ptuj je brčkone turškega plemena. To ne sklepamo le iz njegovega imena, tudi ne iz njegove fiziognomije, pač pa iz njegovega dogodka s pionirjem. To je bilo že kurucovsko-azijatsko! No, v naših krajih so že pred stoletji turško nadvlado strli; zato bodemo tudi sedaj gotove turške manire izčrpali! Za sedaj čakamo, kaj bode pristojna železniška oblast glede Haladea rekla. . . .

Tožiti hočejo pretepači pionirjev v Ptuj našega urednika Linhart. Govorijo vsaj tako okoli. In grozijo se in pridušajo. . . . Oj te sirote! S prav velikim veseljem bi naš urednik tako tožbo sprejel, kajti pred sodnijo bi imel vsaj priliko, svoje trditve dokazati! Pa ne bodejo tožili, prizadeti prvaki gospodje. Niti v sanjah jim ne pride na misel, da bi tožili; kajti take tožbe so riskirane! In resnice se ne da zatreti! . . . Naš urednik čaka jako zadovoljen na tožbo. Le pojdimo pred sodnijo, le pojdimo!

Iz Hajdine se nas prosi popraviti, da se omenjeni sokolski napad na c. in kr. pionirja ni vršil v gostilni ali neposredno pri gostilni g. Graharja. Napad se je seveda vršil na cesti in za celo zadevo je precej enako, ali se je zgodil par sto korakov bližje ali dalje. Preiskava bode že resnico dognala. Gotovo je, da

je ravno tako dotični pionir, kakor tudi da so „sokoli“ in njih prijatelji pri Graharju pili. S tem pa seveda nočemo v nobenem oziru krivdo na g. Graharja metati.

Na lim je sedel modri Čekūnec pri „Narodnem listu.“ V zadnji številki poroča iz Ptuja: „Poleg deške godbe so vpeljali naši modri nemškutarji še deklisko godbo. Če je godba na pihala za mlade deklice primerna in zdrava, je seveda drugo vprašanje.“ — Tako piše Čekūnec! V pomirjenje njegovih živcev mu zašepetamo na uho, da je sedel na lim. Kajti v Ptuj ni nobene „dekliske“ godbe; pač pa so se enkrat dečki-godci preoblekli — za šalo v ženska krila. . . . Naj se torej Čekūnec nikar ne boji za pljuča ptujskih deklisk. Raje naj pazi bolj na — svoje možganice!

Sejmi v Ptuj. Na konjski in živinski sejem dne 2. t. m. prignalo se je 160 konjev in 1160 kosov govede. Na svinjski sejem dne 3. t. m. se je prignalo 892 svinj. Kupčija je bila pri nekaj višjih cenah prave dobra. Prihodnji živinski sejem se vrši dne 16. septembra, prihodnji svinjski sejmi pa 10. in 17. septembra.

Tečaj za pletenje košev se vrši od 1. decembra 1913 do 15. februarja 1914 na deželni viničarski šoli v Silberbergu pri Leibnitzu. Natančnejše pogoje glej v inzeratu!

Sejem v Vojniku. Letošnji letni in živinski sejem v Vojniku se vrši dne 9. septembra 1913.

Umrl je v Mariboru občinski svetovalec in hišni posestnik g. Georg Lendler. Lahka mu zemljica!

V Ljutomeru bil je zdaj že petič g. c. kr. notar Julius Thurn za župana izvoljen. Kot občinski svetovalci so bili izvoljeni gg. Maks Hönigmann, Alois Krainz in dr. Ernst Schwarz. Čestitamo!

Ljutomerske okrajne volitve so imele sledeči uspeh: V skupini najvišje obdačenih so bili izvoljeni gg.: M. Hönigmann, O. Hönigmann, A. Krainz, M. Malleg, Jos. Novak, Fr. Schmidt, dr. E. Schwarz in dr. P. Varda. Trg Ljutomer odposlal je v zastop gg.: Joh. Erjavetz, Joh. Grosskopf, Jos. Herndl, A. Novak, H. Sideritsch, Jos. Strasser in J. Thurn. V okrajnem zastopu imamo torej zopet 15 napredno mislečih mož. Slovenski črnuhi in narodnjaki so se združili pri teh volitvah.

Nezgoda. 11 letna Jozefina Kokl v Pobrežu pri Mariboru padla je iz drevesa in se je težko poškodovala.

Ponesrečil je posestniški sin Johan Marinič v sv. Urbanu pri Ptuj. Hotel je s strelom iz stare lovske puške uničiti gnezdo ós. A stara puška se je razstrelila in kos železa je fanta na čelu tako hudo rnil, da so ga morali v bolnišnico odpeljati.

Sam obstrelil se je kočar Podgrajšek iz Rečja pri Konjicah. Na lovu se je s puško zamotil v grmčijo; petelina sta se sprožila in šrot iz obeh cevi je šel v njegovo truplo, tako da je smrtnonevarno ranjen.

Ogenj. V Konjicah nastal je v gostilni g. Wesounig ogenj. Gostilna ni bila z opeko krita. Ogenj se je izredno hitro tudi na gospodarska poslopja razširil in jih je v najkrajšem času vpepelil. Čez vse Konjice so letele iskre. Gasilci so takoj došli in so sosedno poslopje rešili. Poslopja so zavarovana, ali Wesounig trpi vendar za 10.000 K škodo.

Zaprl so v Ptuj frizérskega učenca Johana Borovič, ki je več koles ukradel. — V Gradcu so zaprl Johana Gosch, ki je kot dragonec iz garnizije v Slov. Bistrici dezertiral in se pod tujim imenom okoli klatil.

Iz Koroškega.

Št. Janž v Rožu. Piše se nam: Ob priliki obdržane tombole razburja se „Mir“ čez tukajšno gasilno društvo in zlasti čez „zločin“ nadučitelja; gotovo se „Smiru“ zato jezi, ker je gasilno društvo pri tej veselici v prid občini napravilo čez 400 kron čistega dobička. Koroški vijalet se bode v svojih temeljih porušil, ker je gasilno društvo razposlalo nemška povabila, brez da bi vprašalo redakcijski komite „Smira.“ Tudi lampijone z gasilskim pozdravom „Gut Heil“ se je rabilo. Omenjeni redakcijski komite obstoji iz člana ženskega spola, iz nekega bodočega direktorja, nekega filozofa, nekega orkester-kapelnika itd. Zato blujajo zdaj ti prvaki ogenj in žeplo na učitelje in druge prijatelje gasilcev. V „Smiru“ pačajo imena, ki se glasijo slovensko. Ja, ja,

to je brezaktnost prve vrste. Ravno pri nas so nemška družinska imena (n. p. Müller, Stich, Fugger, Einspieler, Schweiger itd.) navadna. In delo za gasilno društvo je bilo dobro, kar dokazuje že doseženi čisti dobiček. — Priredbe slovenskega izobraževalnega društva rabile bodejo pač več časa in truda; kajti njih poglavarja se vidi cele ure dolgo, roke na hrbtu, zamišljeno proti nebu gledati. Ta moč je ima s študiranjem „teatra“ in s tamberašenjem toliko opraviti, da prepusti vse domače in poljske delo svojemu svivolasemu očetu ter svoji na smrt bolani materi. On pa se udeležuje raje panslavističnih izprehodov. Ja, tako nastopanje je pač blagor za stariše in vas, zlasti ako se očetovo govedo rabi za prevažanje teaterskih sten. „Smir“ govori tudi nekaj o narodni strpnosti. Brčkone mu ni dopadel cesarski govor g. nadučitelja, ki je temeljil na cesarjevem geslom „z združenimi močmi.“ Ali pa se je jezi „Smiru“, ker je več kot 500 oseb cesarju „hoch“ klicalo, le par nabuhanih pač v splošni smeh „živio“? Očitanje, da imamo pri gasilnem društvu tudi Slovence, je pač dokaz, da isti potrebo in pravilno delo društva izpoznajo in da tudi vedo, da v gasilnem društvu ni prostora za narodnostno hujskarijo. To je pač tudi vzrok, da so nekateri društvo zapustili. „Smiru“ bodi tudi povedano, da se g. nadučitelj ne domišljuje, da bi brez njega društvo ne moglo obstati. Ali res je, da je g. nadučitelj za gasilno društvo mnogo storil. Društvo je v svojem sedanjem sestavu v neumornem delu in s par sto kronami gasilno orodje iz žalostnega stanja spravilo. Na papirju je pač društvo že preje obstajalo. Dolžnost gasilnega društva je, da ima svoje orodje v redu, ne pa da poseduje kako zarjavelo špico s par metri od miši razdanih šlahov ter se potem baha s svojo slovensko tendenco. To so vzroki, da se je iz starega zaspanega novo gasilno društvo uresničilo, ki je tudi k zvezi pristopilo. Očitanje, da hoče g. nadučitelj društvo v nemškem taboru obdržati, je smešno. G. nadučitelj nima ničesar od svojega dela in se ne poteguje za vodstvo. Sramota pa je, da vlačijo „Smirovci“ delavne moze v blato. . . . Tukajšnim „Smirovci“ dopisujemo se vse smeji. Ti pošteni naj si zapomnijo, da jih smatra vse prebivalstvo za politično tepcel „Smir“ se tudi jezi, da je bilo pri tomboli par otrok. Morali mladine pa gotovo ne more toliko škodovati, nego kak „teater“ in hujskajoči govor. Ravno o klerikalnem „teatru“ in zlasti o skušnjah se tukaj prav mnogo govori. Saj te skušnje so vedno zvečer in se vloge tako razdeli, da zamore vedno en parček domu skupaj iti. Ali se dobi v slovenski literaturi same zaljubljene igre? To so pač dobredelni nameni za vas! Zanimivi in zabavni so, zlasti v Svečah, kjer se baje za težki trud tudi ceno vino dobi. . . . Ali se morda še kaj več želi? Gut Heil! . . .

Vrba ob jezeru (Darila). Piše se nam: Tvrška Fratelli Feltrinelli v Beljaku darovala je v priznanje delovanja našemu rešilnemu oddelku 400 K, g. dr. Eugen Pollak iz Gradca pa 25 K, za kar se izraža najtoplejšo zahvalo.

Pobegnili je iz Beljaka šivilja Kati Feistritzter z nekim krojačem. Preje napravila je dolga čez 600 kron.

Automobil zgorel je na cesti pri Beljaku bratoma Leitner. Potniki so še pravočasno vun skočili.

Mlada vlomilka. V Kollerjevo koč v Achalmu je bilo vlomljeno. Najpre so zaprl hlapca Scharfa, ki pa je zamogel svojo nedolžnost kmalu dokazati. Zdjaj so dali pod ključ 17 letno dekle Amalijo Čas, ki se je s tem izdala, da je napravila z ukradenim denarjem večje nakupe.

Smrtna nesreča. Pri delu padel je premogar Dominik Spiller v Arnoldsteinu 160 m globoko. Nesrečnež je kmalu nato izdihnil.

Požari. V Längdorfu pri sv. Jakobu v Rožu nastal je pri posestnici Kristof ogenj, ki je gospodarsko poslopje ter hišo z vsem pohištvom vpepelil. Posestnica ima za 14.000 K škode, ki je večidel z zavarovalnino krita. Ogenj se je potem razširil na hišo posestnice Daxhofer, ki je istotako pogorela. Tu znaša škoda 3000 K. Vsa vas je bila v nevarnosti. — V St. Martinu a. K. pogorelo je veliko gospodarsko poslopje posestnice Stangl. K sreči je bila živina na paši. Škoda je velika.

Automobilska nesreča. V Napplachu peljal se je posestnik Jobst s svojo 5 letno hčerko na vozu, ko je srečal neki avtomobil. Le-ta trčil je v voz in vrgel pesestnika v jarek, kjer je nezavesten in z zlomljenimi udi obležal. Splašeni konj pa je bežal z vozom in otrokom naprej. K sreči so ljudje zamogli voz vstaviti, tako da se otroku ni ničesar zgodilo.

Utonila je v „Annenheimu“ na Ossiaherjezeru neka 22 letna guvernanta iz Dunaja.

Ustrelil se je v Celovcu zaradi bolezni in brezposelnosti advokatorski uradnik Franc Družević. Bil je takej mrtve.

Iz strehe padla je v Celovcu 70 letna dekla Barbara Sretina in se je smrtnonevarno ranila. Starka je slaboumna.

